

підтверджують, що мотивувальна педагогіка сьогодні базується на інноваційності, партнерстві, рефлексії та орієнтації на розвиток особистості здобувача. Мотиваційний потенціал освіти найсильніше реалізується там, де викладання поєднує інноваційність, професійну майстерність і повагу до суб'єктності здобувача освіти.

Список використаної літератури

1. Deci E. L., Ryan R. M. Intrinsic Motivation and Self-Determination in Human Behavior. New York : Plenum, 1985. 372 p.
<https://archive.org/details/intrinsicmotivat0000deci> (дата звернення: 23.03.2026)
2. Education and Innovation for the Digital and Green Transitions: How Higher Education Can Support Teachers and School Leaders / OECD. Paris : OECD Publishing, 2024.
3. <https://osvitoria.media/news/ukrayinka-u-top-10-svitovyh-liderok-edtech-ceo-osvitoriyi-anna-sydoruk-otrymala-vidznaku-vid-bett-uk/> (дата звернення: 23.03.2026).
4. <https://www.unesco.org/example> (дата звернення: 23.03.2026).
5. Pintrich P. R., Schunk D. H. Motivation in Education: Theory, Research, and Applications. Upper Saddle River : Pearson, 2002. 460 p.
6. Бондар В. І. Дидактика. Київ : Либідь, 2005. 264 с.
7. Пометун О. І., Пироженко Л. В. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання. Київ : А.С.К., 2004. 192 с.
8. Сисоєва С. О. Основи педагогічної творчості викладача вищої школи. Київ : Міленіум, 2006. 194 с.

Ірина Заваринська,
кандидат філологічних наук, доцент
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка

ВАСИЛЬ СІМОВИЧ У ВИДАВНИЧОМУ ПРОЦЕСІ: УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКІ ПАРАЛЕЛІ ТА ВЗАЄМИНИ

У контексті переосмислення української інтелектуальної спадщини першої половини ХХ століття постать Василя Сімовича постає як фундаментальна для

розуміння видавничих та міжкультурних процесів. Його діяльність як мовознавця та редактора нерозривно пов'язана з книговиданням, яке в той час виступало стратегічним інструментом національного самоствердження та діалогу з європейськими сусідами.

Видавнича стратегія В. Сімовича базувалася на принципах наукової сумлінності та інтеграції в міжнародний контекст.

Працюючи в Чернівцях, Львові та Празі, він активно залучав досвід польської та німецької видавничих шкіл для підняття престижу української книжки.

Як редактор впливових часописів, зокрема «Життя і Знання», він вибудовував контент, що корелював із тогочасними слов'янськими науковими трендами, використовуючи порівняльно-типологічний аналіз польських джерел [2, с. 45].

Особливу увагу вчений приділяв лінгвістичному аспекту видавничого процесу.

У своїх працях, зокрема граматиках та підручниках, Сімович аналізував польські відповідники, прагнучи розмежувати спільні слов'янські корені та специфічні національні особливості. Його робота з польськими науковими центрами сприяла подоланню міжмовної інтерференції та випрацюванню чіткої наукової термінології, що залишається актуальним для сучасної славістики [1, с. 88].

Творчі взаємини Сімовича з польським науковим середовищем Львова демонструють ефективну модель академічної співпраці.

Попри складні політичні умови, він сприяв ознайомленню українського читача з польською класикою та науковою думкою, розглядаючи видавничий проект як засіб «вирівнювання» культурних потенціалів. Його участь у міжнародних наукових виданнях дозволяла польським славістам отримувати достовірну інформацію про українську мову через якісно підготовлені джерела [4, с. 112].

Отже, видавнича діяльність Василя Сімовича була спрямована на

формування цілісного соціокультурного простору, де українська книга відповідала б найвищим європейським стандартам.

Поєднання філологічного аналізу з практиками інтелектуального менеджменту дозволило йому створити тривкий фундамент для українсько-польського наукового діалогу.

Студентські дослідження у контексті сучасних лінгвістичних студій повинні базуватися на тій науковій сумлінності, яку плекав Василь Сімович [3, с. 15].

Список використаної літератури

1. Комариця М. М. Василь Сімович – редактор і видавець: штрихи до творчого портрета. *Збірник праць Науково-дослідного центру періодики*. Львів, 2010. Вип. 2. С. 85–94.
2. Погребенник Ф. П. Василь Сімович (1881–1944). Життєпис і діяльність. *Василь Сімович – визначний діяч української культури*. Чернівці : Рута, 2001. С. 40–52.
3. Сімович В. Праці у двох томах. Т. 1: Мовознавство / упоряд. Л. Ткач. Чернівці : Книги – ХХІ, 2005. 512 с.
4. Хобзей Н. В. Василь Сімович – мовознавець, редактор, педагог. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: Проблеми української термінології. 2011. № 709. С. 110–115.

Лідія Ковалець,
доктор філологічних наук, доцент,
Чернівецький національний університет
імені Юрія Федьковича

ПРАЦЯ ВАСИЛЯ СІМОВИЧА «ЮРІЙ ФЕДЬКОВИЧ. ЖИТТЯ Й ДІЯЛЬНІСТЬ (ІЗ НАГОДИ СТОЛІТТЯ УРОДИН)» (1934) В АСПЕКТІ ЗМІСТУ Й ФОРМИ

Генеза видання, її зв'язок із буковинськими сторінками біографії В. Сімовича та його просвітницько-науковою стратегією. Праця як закономірний підсумок тривалих інтересів автора, а не випадкова ювілейна публікація.